

Ede, 24 april 2020

Lieve Lisan,

Ik vond het heel fijn om je vanmorgen te spreken. En te zien. Videobellen is een wondertje van techniek. Wie had ooit gedacht dat dat zou kunnen? Mijn oma van 86 jaar vast en zeker niet. We vinden het de normaalste zaak van de wereld dat we, door op de toetsen op een apparaatje te drukken, we á la minuut een ander mens kunnen spreken. Zelfs al is diegene aan de andere kant van de wereld of in een omgekeerd seizoen. Of terwijl het daar 12 uur vroeger of 8 uur later is. Ondanks de afstand in kilometers kan ik met een telefoongesprek iemand dichtbij halen. Videobellen voegt daar iets aan toe: ik kan zien hoe je praat, lacht en nadenkt. Ik zie je gezicht, je ogen en je handen die bewegen. Je gezicht vertelt mij minstens zoveel als wat je vertelt. Je zat daardoor bijna naast me.

Dat is wat ik mis in deze bizarre corona-tijd: gezichten, ogen en handen van de mensen die me energie en inspiratie geven.

Soms word ik 's morgens wakker en voel ik me wat somber. Dan lijkt de dag die voor me ligt groot en leeg en stil. Dan vind ik het moeilijk om het nut van de dingen te voelen. Of waarom het belangrijk is dat ik naar mijn werk ga. Ik kan best jaloers zijn op mensen die altijd vrijmoedig en fluitend door het leven gaan. "Ja ja", hoor ik jou in gedachten al zeggen, "dat lijkt maar zo." Dat zal wel, maar toch....

Weet je, altijd weer verrast het me hoe fijn en belangrijk het is om een lijntje te leggen van mijn binnenwereld naar buiten.

Naar mensen die net als ik 's ochtends zijn opgestaan en een nieuwe dag voor zich zien. Of het op de stoep van de supermarkt is, leunend op de plantenbak bij het dorps huis of een briefje ergens afgeven. Bij iemand aanbellen die ik lang niet zag, een Praatje Prut bij de koffie of samen kletsen over een plannetje voor het dorp. Zulke gesprekken maken me blij. Ze gaan doorgaans niet over hoogdravende zaken hoor. Juist niet zelfs. Eerder over gewone dingen die op dat moment in onze gedachten zijn. Het maakt me blij omdat die dingen dan niet meer alleen van mij zijn maar van ons samen. De energie die ik zo van de ander krijg helpt mij. Daardoor vult de dag die leeg en somber begon met kleuren. Dat is mooi toch?!

Dat kleur krijgen overkwam me net weer, toen we elkaar belden. Herken je dat?

En als jij en ik het zo ervaren, zou dat dan ook voor mensen om ons heen gelden? Ik stel voor dat we het gaan testen. Jij, ik, iedereen, de komende weken. Elke dag een lijntje leggen met één ander. Door even op te bellen, of door vanaf de stoep elkaar aan te kijken en hallo te zeggen. Door naar je burens te zwaaien. Omdat het energie en zin geeft. En de telefoon is er tenslotte voor.

*Ik wacht je antwoord nieuwsgierig af.
Warme groet van Ruth*